

Fastelavns søndag

Tid og sted: 11/2 2018, i Ødsted og Jerlev

Skriftlæsninger

Sl 31,2-6: Herre, hos dig søger jeg tilflugt

1 Kor 13: Kærlighedens højsang

Luk 18,31-43: Se, vi går op til Jerusalem

Salmevalg

672: Jeg ved på hvem jeg bygger (Ødsted); 748 (Jerlev)

448 (Jerlev); 60: Jesus min drot (Ødsted)

172: Se, vi går op til Jerusalem

173: Ét vidste han om vejen frem

613: Herre, du vandrer forsoningens vej

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Jesus tog de tolv til side og sagde til dem: ”Se, vi går op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og

spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå.” Men de fattede ikke noget af dette; det var skjulte ord for dem, og de forstod ikke det, som blev sagt.

Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede. Han hørte, at en skare kom forbi, og spurgte, hvad der var på færde. De fortalte ham: ”Det er Jesus fra Nazaret, som kommer forbi.” Da råbte han: ”Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!” De, som gik foran, truede ad ham for at få ham til at tie stille; men han råbte bare endnu højere: ”Davids søn, forbarm dig over mig!” Og Jesus stod stille og befalede, at manden skulle føres hen til ham. Da han var kommet derhen, spurgte Jesus ham: ”Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?” Han svarede: ”Herre, at jeg må kunne se.” Og Jesus sagde til ham: ”Bliv seende, din tro har frelst dig.” Straks kunne han se, og han fulgte ham og priste Gud. Og hele folket så det og lovpriste Gud.

Prædiken

På vores æbletræ i gården hænger der stadig ét æble. Hver gang der har været endnu et blæsevejr, kigger jeg på træet og forundres over, hvordan det æble kan hænge der endnu. Som om det insisterer på, at det ikke har været vinter nok for det, til at det vil give slip. Som venter det på hårdere frost, på mere bidende vind. Eller som har det en tålmodig tro på, at en mild forårs sol snart vil komme frem, en tro på at det vil stå vinteren igennem.

For der er vintergækker, der tydeligt melder, at foråret er på vej. Måske kan det sidste æble virkelig tage en sæson til? Ja, vi er snart halvvejs gennem februar, og nok har vi set de første forårstegn, men vinteren er endnu lang, og der er 40 dage til påske. *Faste* kalder vi den kommende tid, fordi Jesus fastede i 40 dage efter sin dåb. Men det er ikke tilfældigt, at fasten falder i den tid, hvor forrådene tidligere truede med at slippe op. Jeg tror ikke, æblet bliver hængende til påske...

Jesus er på vej til Jerusalem; ”Se, vi går op til Jerusalem”, siger han, og på vejen taler Jesus til disciplene om det, som

skal ske. Han lægger sin tunge viden frem for dem: Menneskesønnen skal mishandles, spyttes på, piskes og dø... ...De hører Jesu ord, men de forstår dem ikke. Disciplene er opslugte af deres egne tolv forskellige forestillinger om vandringsens mål og af deres egne tolv forskellige forestillinger om den mand, de vandrer med; Én tænker: hér er han, som skal gå sejrsgennem Jerusalem; en anden: hér er han, som skal skabe evig fred på jorden; en tredje: hér er han, som skal give enhver, hvad de fortjener.

I grøften sidder en blind tigger. Han sidder stille og er ikke på vej noget sted hen. Trods sine blinde øjne ser han. Da det bliver sagt til ham, at det er Jesus fra Nazaret, der går forbi med sin skare, er det ham, der ser klart. Han råber bekendende; ”Jesus, Davids søn!” og videre ”Forbarm dig over mig!”. Manden bliver ført til Jesus, og da står de pludselig midt i skaren som i et lukket rum. Jesus taler direkte til tiggeren; ”Hvad vil du have, jeg skal gøre for dig?” og den blinde svarer; ”Herre, at jeg må kunne se”.

Da den blinde bliver seende, frelst af sin tro, vågner folkeskaren og med dem disciplene og priser Gud. Miraklets magt klinger sammen med deres forestilling om, hvem Jesus er. Og her begynder fastetidens fristelse for Jesus; at gribe den magt og at blive dén, folkeskaren og disciplene vil have han skal være; deres magtfulde konge!

Vi er, som sagt, på vej ind i fastetiden. Fastetiden er en tid, hvor Jesus går mod Jerusalem, hvor vinteren går på hæld, hvor vi i ventetiden kan lukke øjnene og blive stille for at prøve at se, noget af alt det – for os – skjulte. Hvad er det, der ligger skjult? Hvad er det, som den blinde kan se?

Ved terrorangrebet på spillestedet Bataclan i Paris i 2015 mistede Antoine Leiris sin hustru. I en hyldest til sin afdøde hustru, i en video der siden gik viralt, siger han til gerningsmanden: ”Hvis den Gud, for hvem du så blindt slår ihjel, har skabt os i sit billede, da er hver kugle i min hustrus krop et sår i hans hjerte. Derfor vil jeg ikke give dig den gave at hade dig. Vi er kun to, min søn og jeg, men vi er stærkere end alle verdens hære.” Og så slutter videoen

med at han siger, at han ikke vil bruge mere tid på gerningsmanden, for om lidt vågner sønnen af sin middagslur.

I det beskidte kommentarspor til videoen kan man læse, at netop denne slappe og tolerance-elskende holdning vil være skyld i Europas og den vestlige civilisations undergang. ”Hvis en mand ikke engang kan hade sin hustrus morder...” Mange kommentatorer tilbyder ivrigt og stedfortrædende deres eget had. Som små dæmoniske stemmer råber de vrængende af afsenderens naivitet og idioti.

Hadet er uendeligt fristende. Det smager af retfærdighed og af styrke. Sulten efter hævn kan vokse og vokse og blive sit eget mål. Et blindt raseri.

Hadet tager sin begyndelse i kærligheden. Vi mister en vi har kær, eller vi har noget eller nogen, vi elsker højt, som bliver truet og som vi tror, vi ikke kan beskytte. Vi kan ty til hadet som vores værn mod det, vi ikke har magt over; tilfældighedernes spil eller mørkere kræfter. Så gør vi

noget. Og så er vi i gang med at fjerne os – væk fra den kærlighed, som var ophav til det hele.

I had er der både magt og penge. Hvis enhver sagde til den, der havde gjort ham uret: ”Jeg vil ikke hade dig”, ville mange miste deres beskæftigelse. Had stiver selvet af. Adskillige kommentarer i den før omtalte videos kommentarspor talte om, at den efterladte mand manglede ryggrad. En enkelt foreslog, at han nok aldrig havde elsket sin kone, når han valgte ikke at hade. Had synes at skulle bevise, at vi har noget, der er os umisteligt. Had er den krone, vi vil sætte på den elskedes sårbarhed. Så stor og mægtig er min kærlighed – mit had tilsvarende stort.

Skulle menneskehedens frelser vælges demokratisk, var vi ilde stedt. Vi vil vores egen retfærdighed og bevæger os ud i moradser og fortabes der, indtil vi hører det enfoldige evangelium igen. Fra Jesus, fra et barn eller i et glimt fra en, der har mistet den, han havde kær. Og så kan det pludseligt stå klart for os, at vi er blevet blinde og må tilbage, for der er brug for vores øjne. De skal se ind i

øjnene på vores næste, dybt og længe. De skal se på alt det, der er svært, i tillid til at Gud er med os, også dér. Og de skal se frelseren gå sin korsdød i møde.

Dét er det skjulte og det enfoldige; at vores frelse ligger i den kærlighed, der er tålmodig og mild, der ikke misunder eller søger sit eget, der ikke hidser sig op og ikke bærer nag. Den kærlighed udholder alt og tåler alt. Kun med den kærlighed i hjertet ser vi klart.

I den kærlighed går Jesus mod Jerusalem og Golgata. For at vise os og disciplene, hvad frelse er; ikke et hævntogt, der giver sejrherren evig magt, men en tilintetgørende hengivelse til soning for vores synder. I Jerusalem venter ikke en Hellig Krig og en vinters livløse rasen, men en stille død og en opstandelse i den morgenrøde forårssol.

Derfor må vi bede om, at Herren, og ikke vore egne forestillinger om retfærdighed, skal være vores værn og vores tilflugts borg. At vi bag dette værn, tør aflægge os hadets brynje.

Derfor må vi bede om, at vores ånd må være i hans hænder og ikke fortæres af dæmoniske stemmer.

Og derfor må vi bede: Herre, forbarm dig over mig, at jeg må kunne se!

Et æble hænger nu stædigt på en nøgen gren. Det holder fast, som vil det kun falde ned i mulden under en mild forårs sol.

Et andet æble i en anden tid fristede engang mennesket til at erhverve sig kundskab om godt og ondt. I den kundskab er det siden atter og atter faret vild. At se lidelsen i øjnene uden at forhærdes, er vel en kunst de færreste mennesker mestre alene. Derfor bliver Jesus Kristus, og i ham Guds kærlighed, vores frelse.

Herre, forbarm dig over os, at vi må kunne se! Amen